TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson, A. N. Koskela.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

— Toverin johtokunnan kokous ensi lauantai-iltana klo 8. Kaikkien johtokunnan jäsenten välttämättä saavuttava kokoukseen ajallaan.

Uusi suunta Yhdysvaltain Venäjän politiikassa

Wilsonin hallitus, jolle kansa nyt on kääntänyt täydellisesti selkänsä hylkäämällä Coxin ja valitsemalla senaattori Hardingin musertavalla enemmistöllä, pyrkii viime hetkillään jättämään Venäjän-ohjelmansa perinnöksi valtaanastuvalle republikaanipuolueelle. Kun valtiosihteeri Colbyn edustaja Young tiedotti Riiasta kaikkia yllättävän virallisen tiedon, että yksi Neuvosto-hallituksen kanssa koillis-Siperian konsessionista neuvottelevista amerikalaisista Tshitsherinin lausunnon mukaan edusti senaattori Hardingia, syntyi demokraattisessa hallituspiirissä aikamoinen häläkkä. Olisiko mahdollista, että republikaanipuolueen presidentinehdokas tunnustaa Neuvosto-Venäjän, vastoin hallituksen kaikkia päinvastaisia kehotuksia, jo ennen kuin on tullut valituksi hallituksen päämieheksi? Valtiosihteeri Colby julkaisi heti Youngin lähettämän tiedonannon, vaatien Hardingilta kieltävää tai myöntävää vastausta, onko hän neuvotellut Leninin kanssa länsirannikon kapitalistien välityksellä. Colbyn tarkotuksena oli pelastaa Wilsonin hallituksen kunnia Venäjän politiikan suhteen Hardingin välityksellä sen toivon varassa, että Harding julkaisisi jonkunlaisen Neuvosto-Venäjää parjaavan lausunnon. Mutta niin ei käynyt. Harding kielsi kylmästi mitään tietävänsä Vanderlipin sopimuksesta neuvostohallituksen kanssa, mutta Colbyn kysymyksen suhteen tuleeko Harding tunnustamaan Neuvosto-Venäjän, hän vaikeni kuin muuri. Tässä tapauksessa voisi luulla, että äänettömyys on myöntymisen merkki, sillä Amerikan pääoma on jo teossa tunnustanut neuvostovallan, välittämättä Wilsonin hallituksen ohjelmasta. Tämä todistaa vain, että Harding tulee toimimaan siten kuin pääoma tulee määräämään. Onhan Wilsonin hallitus palvellut uskollisesti pääoman etuja — niin uskollisesti, että äänestäjien suurin enemmistö mieluummin valitsee rehellisesti vanhoillisen Hardingin kuin liukkaalla edistysmielisyydellä ratsastavan Coxin, joka edustaa nykyistä hallitustsa — mutta sitä ei enää tarvita, se joutaa nyt tarpeettomana sivuun. Voi käsittää miten tämä kirvelee Wilsonia, joka sanoi, ettei tämä "demokraattinen vapauden maa" voi milloinkaan tunnustaa bolshevikien tyrannivaltaa; Colbya, joka on tukenut taantumuksellista Ranskaa Puolan ja Wrangelin seikkailuissa; Bakeria, joka on luovuttanut miljoonien arvosta armeijan tarpeita Neuvosto-Venäjän vihollisille arvottomia papereita vastaan; Palmeria, joka on vangituttanut tuhansittain työläisiä mielipiteidensä takia ja karkottanut maasta venäläisiä työmiehiä; sekä koko demokraattista hallitusklikkiä, joka on syypää biljoonien dollarien tuhlaukseen sotavoittoilijoille ja keinottelijoille. Katkerana täytyy heidän katsella, miten pääoma, aivan kuin ei heitä olisi olemassakaan, neuvottelee "bolsheviki-roistojen" kanssa. Kaiken päälle musertava poliittinen tappio, uskollisten palvelijoiden ulosheittäminen, saattaa katkeruuden maljan kukkuroilleen.

Hardingin kylmäkiskoinen suhtautuminen Colbyn kysymyksiin toteaa, että republikaanipuolueen astuessa valtaan, tapahtunee käännös Venäjän-politiikassa. Pääoma on tämän kysymyksen jo ratkaissut. Tätä saattoi aavistaa jo pari kuukautta sitten, kun vaikutusvaltaisissa republikaanisissa piireissä ilmotettiin, että jos Harding voittaa vaaleissa, nimitetään Raymond Robins, tunnettu Neuvosto-Venäjän puolustaja (kaukonäköinen kapitalisti, joka on ymmärtänyt tilanteen) jäseneksi Yhdysvaltain kabinettiin. Tunnettua on myös, että Raymond Robbins on kiertänyt maata vaalipuhujana Hardingin hyväksi, vaikka Robbins, joka tunnetaan "vapaamielisenä", on myöntänyt Hardingin taantumukselliseksi. Tämäkään seikka ei voi olla aivan merkityksetön. Muuten, onhan yhdentekevää pääomalle minkälainen Hardingin persoonallisuus on — hän on asetettu virkaan toimimaan niinkuin edut vaativat. Siinä kaikki.

Yhdysvaltain kapitalistien ottamalla askeleella tulee myös olemaan ratkaiseva merkitys imperialistisessa politiikassa. Yhdysvallat on syrjässä seisoen katsellut Englannin ja Neuvosto-Venäjän suhteita, ja Englannin kieltäydyttyä pitemmälle neuvottelemasta Venäjän kanssa, ymmärtää Yhdysvaltain imperialismi astua etualalle ja riistää Englannilta johtoaseman. Tätä puolta valaisee Karl Radekin kirjotus Isvestijassa (lenätetty tänne langattomalla):

"Poliittinen valtikka on pudonnut Lloyd Georgen väsistä, Englannin käsistä.

"Kauppasopimus Neuvosto-Venäjän ja Englannin välillä olisi merkinnyt Englannille voittoa Ranskan ja Amerikan imperialismista — Ranskan imperialismista sentähden, koska Ranskan velkojain olisi täytynyt nähdä miten kulta, jota he pitävät omanaan, virtaa Englannin rahakirstuihin; Amerikan imperialismista sentähden, koska Englannin hallitus olisi voinut saada tarpeita ja raakaaineita, joita Amerikan monopolit eivät kontrolloi.

"Tämän voiton toteuttamiseksi olisi Englannin vain tarvinnut tehdä poliittisen rauhan Neuvosto-Venäjän kanssa.

"Diplomaattisten välien katkaiseminen (Englannin toimesta) merkitsee vain sitä, että poliittinen initiatiivi siirtyy Ranskan käsiin, joka julkisesti tukee Wrangelia", jatkaa Radek. "Samaan aikaan republikaaninen puolue ja sen presidenttiehdokas Harding Amerikassa ilmottavat suosivansa Neuvosto-Venäjän tunnustamista, siten osottaen, että Amerikan pääoman tarkotuksena on syrjäyttää Englanti toiselle sijalle ryhtymällä kauppasuhteisiin Venäjän kanssa ja katkasemalla Englannilta ainoa ei-amerikalainen vuoriöljyn varastopaikka".

Tämäkin uutinen on kiertänyt amerikalaisissa lehdissä ilman, että republikaanien taholta olisi Radekin lausuntoja kielletty.

VÄHÄSEN TAKTIIKASTA

Jäsenistön olisi nyt tehtävä itselleen mahdollisimman selväksi ne taktilliset ja periaatteelliset kysymykset, joista keskuudessamme väitellään. Jokaisen on syvennyttävä näihin kysymyksiin itse kohdaltaan ja osastojen olisi niistä sanottava sanansa.

Järjestössämme on ilmeisen selvänä kaksi eriävää mielipidettä. Raivaaja kannattaa ehdottomasti Amerikan sosialistipuoluetta ja edustaa jokaisessa suhteessa sen mukaista vanhaa sosialistista katsomusta, mikä vallitsi liikkeessämme ennen viime vuosien tapahtumia ja kumouksia. Se edustaa oikeistoa. Se on opportunistisen sosialismin kannalla. Se perustuu kautskylaisuuteen ja sen mukana on se joutunut selviin ristiriitoihin niiden uusien aatteiden ja ilmaisumuotojen kanssa, jotka europalaisessa työväenliikkeessä viime vuosina ovat kehittyneet.

Toiset järjestömme lehdet paremmin edustavat niitä osastoja, jotka eivät luota sosialistipuolueeseen ja jotka sitä arvostelevat ja kuuluvat vain suomalaiseen järjestöön. He myöskin ovat tiukasti arvostelevalla kannalla niihin aatteisiin nähden, jotka europalaisessa työväenliikkeessä tunnetaan oikeiston ja keskustalaisuuden nimellä. Ne puolustavat sosialistisen liikkeen uudistamista ja nuorentamista jokaisessa suhteessa.

Paljon erimielisyyttä on nyt kansainvälisyyskysymyksestä.

Me olemme sillä kannalla, että me emme voi yhtyä sellaiseen pienenä ulkomaalaisena järjestönä kuin me olemme kolmanteen kansainväliseen eikä mihinkään kansainväliseen liittoon sen järjestölliseksi, elimelliseksi osaksi. Me olemme sillä kannalla, että sen asettamat taktilliset toimintaohjeet Euroopan suurille sosialistipuolueille, jotka nyt ovat todellisesti yhteiskunnallisen vallankumouksen tilanteessa, oloissa, joissa kapitalistisen yhteiskunnan romahdus ja työväenluokan kypsyys, sanalla sanoen yhteiskunnalliset luokka- ja voimasuhteet ovat tehneet vallankumouksellisen toiminnan mahdolliseksi ja välttämättömäksi, eivät sovellu meille emmekä me voi niitä noudattaa. Mutta tämä ei ole sama asia kuin oikeistolaisten ja keskustalaisten kanta siihen nähden. Jokaisessa yleisteoreettisessa kysymyksessä me uskomme ja luotamme siihen. Me seuraamme selvää marxilaista teoriaa ja kolmas kansainvälinen on tämän teorian johdonmukainen kärjistyviin olosuhteisiin sovellutettu muoto. Se on kansainvälisessä suhteessa ainoa todellisten luokkataistelijoiden liitto ja yhdistymä. Se sitoo yhteen ne ainekset, jotka todella toimivat ja jotka tekevät todellista työtä, toimivat itse teossa kapitalismia vastaan jokaisessa maassa ja tukevat Venäjän työväenluokan taistelua.

Me näin kannatamme sen yleistä teoreettista aatemaailmaa ja sen teorioita vaikka me emme voi noudattaa sen toimintatapaa itse teossa, itse toiminnassa, koska olosuhteet eivät sitä tee mahdolliseksi.

Tämän asian pitäisi jokaisen ymmärtää. Mutta meidän oikeistolaisemme eivät sitä tahdo käsittää. He selittävät toisin ajattelevien olevan sellaisella kannalla että ne eivät hyväksy mitään vaan arvostelevat kaikkia. Me joudumme arvostelemaan kaikkia liikkeitä, jotka eivät sovellu selvään marxilaisuuteen sellaisessa valossa ja niin ymmärrettynä kuin viime vuosien Europan tapahtumat ovat opettaneet ja kun tällaista selvää sosialistista asioiden ymmärtämistä on vähän Amerikassa, niin siitä syystä me joudumme paljon arvostelemaan.

Tämä kanta on aivan erilainen kuin oikeistolaisten kanta. Raivaaja esim. ei hyväksy Venäjän työväenluokan taistelun teoreettista pohjaa lainkaan ja on alunpitäen asettunut sitä vastustavalle ja sen kukistumista ennustavalle kannalle. Se vastusstaa viime vuosien uusia kokemuksia ja uusia näkökantoja kokonaisuudessaan ja pitää kiinni vanhasta 1914 tuhon omaksi joutuneesta sosialidemokraattisesta katsomuksesta kaikissa pääasiallisissa kohdissa. Oikeistolaiset vastustavat uutta kansainvälistä liikettä ja sen opinkappaleita teoreettisen erimielisyyden takia ja he koettavat osottaa sitä mahdottomaksi. Ja kun me sanomme, että me emme siihen voi liittyä elimilliseksi järjestöksi, sen osaksi tässä maassa suomalaisena järjestönä, eikä liittymällä kommunistipuolueeseen, niin Raivaajan kierot ja vilpilliset toimittajat koettavat tästä tehdä aseen itsellensä ja uskottaa ihmisille, että vasemmistolaisetkin tällä ovat myöntäneet mainitun liiton mahdottomaksi. Se ei tahdo ymmärtää eroa *tämänpäiväisen taktillisen toimintatavan* ja yleisen *teoreettisen pyrkimyssuunnan* välillä. Tällä asialla on kuitenkin suuri eroavaisuus. Jokainen poliittisesti kouluuntunut työläinen ymmärtää ilman muuta, että yleensä sosialistit asettavat itselleen yleisyhteiskunnallisen päämäärän, toimivat sen saavuttamiseksi, valistavat ja järjestävät joukkoja määrätyn yhteiskunnallisen teorian ja katsomuksen pohjalla ja että he taas käytännöllisesti, kapitalistisen yhteiskunnan eri tilanteista riippuen ovat mitä erilaisimmissa olosuhteissa, joista riippuvat ne toimintatavat miten teorian ja yleisen katsomuksen edistämiseksi toimitaan ja tehdään.

Me haluamme sanoa, että kaikki kiihotus ja kaikki toisin ajattelevien parjaus kun se perustuu yleisen pyrkimyssuunnan pimittämiselle ja toisin ajattelevien katsomuksien vääristelylle, on huonoa työväenliikkeessä aina. Se koituu harjoittajalleen itselleen onnettomuudeksi. Toiselta puolen — puhuaksemme avoimesti — meidän ei tule kiihottaa joukkoja oikeistolaisia vastsaan semmoiselta pohjalta, että me lupaisimme niille enemmän kuin mitä me voimme olla. Työväenjoukoissa elää suuri luottamus Europan sankarillisia tovereita ja heidän katsomuksiaan kohtaan, mutta se on enimmäkseen siihen nähden vaistomaista, että ei ole selitetty itselleen miten ja kuinka syvällisesti meille on mahdollista heidän taktiikkansa seuraaminen. Joukoilla pitää olla selvänä se tosiasia, että järjestömme ei voi liittyä kansainväliseen, eikä tulla sen osastoksi ja joukoille pitää olla selvänä se, että me edustamme silti selvää marxilaista sosialismia ja että sen täytyy tarkoittaa meidän vapautumistamme kaikista opportunistisista aineksista ja piirteistä käytännöllisessä agitatsionityössämme ja ennen kaikkea kaikesta tukemisesta sellaisia liikkeitä kohtaan, joiden opportunistisuus ja vanhoillisuus vie heitä aktiiviseen toimintaan Europan vallankumouksellisten liikkeiden vastustamiseksi, kuten esim. neljännen kansainvälisen liiton perustamiseen.

Meille olisi helppo kiihottaa esillä olevilla kysymyksillä työläisiä, jotka ovat vaistomaisesti taipuvaisia radikalismiin, kaikenlaisilla voimasanoilla ja Raivaaja koettaa suomal. järjestön vasemmistolaisia kiihottaa juuri siihen, mutta se koituisi meille itsellemme onnettomuudeksi kaikkein ensiksi sen kautta, että sitte kun olisi esim. vapauduttu nykyisistä riidoista järjestössämme, joko hajaantumisen tai sisäisen puhdistuksen kautta, ja kun nuo samat joukot eivät saisikaan innostustaan kehitetyksi johdonmukaisesti niin ne taas väsyisivät ja tulisivat välinpitämättömiksi kaikkeen ja osastojen toiminta ei siitä vilkastuisi. Tästä syystä maltillinen, tiukasti totuudenmukainen ja selvästi sanotuille prinssiipeille perustuva taistelu oikeistolaisuutta vastaan on parempi kuin heidän harjoittamansa kiihotus ja toisin ajattelevista vääristely. — Raivaaja jatkakoon leikkiään, me emme siihen ryhdy.

Taistelu O. B. U. vastaan Canadassa

Aina siitä asti kun O. B. U. liike Canadassa alkoi parisen vuotta sitten, ovat sekä kapitalistit että vanhojen ammattiunioiden johtajat koettaneet sitä kukistaa. Jo ennemmin olemme maininneet, että Canadan hallitus on työvirastonsa kautta ryhtynyt erikoistoimenpiteisiin yhden suuren union liikkeen kukistamiseksi. Pari kuukautta sitten työvirasto julkaisi erikoisen kirjasen, jossa yritettiin, joskin sangen kömpelösti, mustata tätä edismielisten työläisten teollisuusjärjestöä. Myöskin on työvirasto lukuisissa sanomalehtikirjotuksissaan yrittänyt osottaa Canadan työläisille mikä "vaara" piilee siinä että he järjestyvät teollisuusunioihin.

Mutta kaikista näistä vainotoimenpiteistä huolimatta on O. B. U. liike yhä vain voimistunut. Varsinkin Canadan länsiosissa ovat hiilenkaivajat ja metsätyöläiset rientäneet suurissa joukoissa teollisuusunionismin lipun alle. Hiilenkaivajilla on Canadassa, kuten Yhdysvalloissakin, olemassa vanha ammattijärjestö, United Mine Workers liitto, mutta tämä liitto, tai oikeammin sen vanhoilliset virkailijat ja menettelytavat eivät enää tyydytä työläisten nykyaikaisia vaatimuksia. Canadan hiilenkaivajat ovat useamman kerran mitä selvimmästi osottaneet, että he eivät anna kannatustaan vanhalle järjestölleen, mutta kun sen ovat työnantajat tunnustaneet ja kun järjestön johtajat jäsenistön mielipiteistä huolimatta tekevät työsopimuksia työnantajien kanssa, joidenka mukaan unionmaksutkin vedetään työläisten palkasta pois ja tilitetään kaivosyhtiöiden konttoreista suorastaan union kirjurille, niin minkäs sille työläiset ovat voineet. Äkäisiä vastalauseita on Albertan hiilenkaivajatkin panneet varsinkin sen johdosta kun union maksut vedetään työläisten palkoista, mutta mitään apua siitä ei ole ollut.

O. B. U. järjestäjiä on paikallisten virkamiesten vainosta huolimatta ollut Albertan hiilenkaivajien keskuudessa ja ovatkin he toimineet sangen hyvällä menestyksellä. Tämä ei ole tietenkään ollut mieliin enempää kaivosyhtiöille kuin United Mine Workers liiton virkailijoillekaan. Ollen läheisessä yhteistoiminnassa keskenään, ovat he useamman kerran karkottaneet O. B. U järjestäjiä kaivoskylistä ja kieltäneet heitä pahempia seurauksia välttääkseen enää koskaan palaamasta. Näistä sortotoimenpiteistä ei ole kuitenkaan ollut muuta seurausta kuin se, että hiilenkaivajat ovat entistä selvemmästi tulleet näkemään että ammattiunioiden johtajat itseasiassa pelaavatkin kapitalistien käteen, ja puolustavat joka tapauksessa työnantajien etuja tietenkin työläisten etujen kustannuksella.

Nyt ovat United Mine Workers liiton virkailijat ryhtyneet kuitenkin ennenkuulumattomiin toimenpiteisiin Albertan hiilenkaivajien taivuttamiseksi pysymään nöyrinä ja uskollisina tuon liiton kannattajina. Viime viikolla pyysivät ja saivat Calgaryn piirin kaivostenomistajat yhdessä United Mine Workers liiton avustamana Albertan ylioikeudelta estetuomion, jolla kielletään O. B. U. järjestäjien järjestämästä ja tekemästä agiteeraustyötä United Mine Workers liittoon kuuluvien hiilenkaivajien keskuudessa Calgarysn piirissä, Albertassa. Edelleen kielletään O. B. U jäsenten, organiseeraajien ja asiamiesten kirjottamasta mitään United Mine Workers liittoa halventavaa tai parjaavaa kirjotusta Searchlight nimisessä O. B. U lehdessä, joka ilmestyy Calgaryssa, Albertan maakunnassa. Tämä merkitsee sitä, että O. B. U. järjestäjät eivät saa minkäänlaisilla keinoilla suunsanallisesti enempää kuin kirjallisestikaan tehdä minkäänlaista valistustyötä hiilenkaivajien keskuudessa Calgaryn piirissä.

Tapaus on ennenkuulumaton Canadassa. Yhdysvalloissa, estetuomioiden luvatussa maassa, lienee joskus yritetty estetuomioilla estää radikaalisten järjestöjen järjestämästä vanhoillisiin ammattiunioihin kuuluvia työläisiä. Canadassa ei tätä ole vielä ennen koskaan tapahtunut. Sanomattakin on selvää, että estetuomio on herättänyt tavatonta kiukkua hiilenkaivajien keskuudessa Länsi-Canadassa. Nekin hiilenkaivajat, jotka

TOINEN INTERNATIONALE "KANSANVALTAISTUTTAMASSA" KAPITALISMIA

Toisen Internationalen kongressista, joka pidettiin Genevessä jokseenkin samoihin aikoihin kuin Kolmas Internationale kokoontui Moskovassa, on lehdissämme puhuttu sangen vähän. Tämä vaitiolo on ymmärrettävissä. Onhan Keltainen Internationale jäänyt enää vain kummitukseksi vallankumouksellisen luokkataistelun kannalla olevillo työl., jonka vuoksi sen edesottamisten seuraamista ei erikoisesti harrasteta. Mainittu kongressi on eräässä suhteessa kuitenkin varsin merkillepantava. Puhumattakaan siitä, että siinä käytetyt puheenvuorot ja kokouksen henki yleensä oli tähdätty vallankumousta vastaan, tehtiin siinä suoranaisesti päätöksiä, jotka mitä räikeimmin ja selväpiirteisimmin valaisevat toisen internationalen vararikkoa ja repäisivät sen kasvoilta viimeisenkin valheverkon.

Jo eri yhteyksissä on kirjoiteltu m. m. siitä, että Kausky tuotantovälineiden yhteiskunnallistuttamiskysymyksessä on tuotantovälineiden lunastamisen kannalla. Tämä Kautskyn osittämä kanta näkyy saavuttaneen noskelaisten täyden kannatuksen. Tuotantovälineiden yhteiskunnallistuttamista koskevassa päätöslauselmassa sanotaan m. m.: "Niin paljon kuin sosialistit tuomitsevatkin yksityistä profiittitaloutta, eivät he kuitenkaan missään teollisuudessa tule sitä hävittämään ennenkuin sen tilalle on ennätetty luoda parempia järjestöjä. **Tällainen asteettainen sosialisoiminen hylkää maan ja pääoman omistuksen pakkoluovuttamisen ilman korvausta** (mustennus allekirj.) ei vain siksi, että se olisi epäoikeutettua, että se tulisi koskemaan yksityisiä, mutta myös siitä syystä, että kapitalististen yritysten takavarikoiminen teollisuudessa aiheuttaisi seikkoja, jolloin sosialisoiminen ei olisi toteutettavissa heti."

Kongressin "naulana", tai oikeammin, sen suurimpana häpeäpilkkuna voidaan kuitenkin pitää sen päätöstä suhtautumisestaan maailmansodan synnyttämään kapitalistiseen rosvoyhtymään — n. k. kansainliittoon. Jo keskusteluissa painostettiin Toisen Internationalen velvollisuutta vaikuttamaan nykyiseen kansainliittoon siihen suuntaan, että siihen valetaan "demokraattista" henkeä. Ranskalainen "sosialisti" La Fontaine erikoisesti tästä puhui, lausuen, että jollei onnistuta muuttamaan nykyistä kansainliittoa, on suorastaan ryhdyttävä perustamaan uutta! Päätöslauselmassa, joka kysymyksessä hyväksyttiin, ilmenivät selvästi nämä ajatukset. Siinä todetaan aluksi se, että Versailleen sopimus ei vähimmässäkään määrässä takaa maailmanrauhaa vaan että sen seurauksena on suorastaan militarismin kasvaminen ja yhä suureneva epävarmuus. Sanotaan, etteivät työläiset saisi olla välinpitämättömiä eikä vihamielisiä liittoa kohtaan, joskin sen virheitä ja puutteellisuuksia on paljastettava. Tämän suuntaisen esipuheen jälkeen määritellään, millaisen tuon liigan tulisi olla vastatakseen tarkoitustaan. Se sanotaan seuraavasti:

"Kansainliitto voi tosiasiallisesti olla rauhan takeena vasta silloin kun siitä tulee kansainvälinen demokraattinen elin, joka käsittää kaikki kansat ilman poikkeuksetta. Sekä kun sillä tulee olemaan ne kontrollikeinot ja takeet, jotka tekevät sille mahdolliseksi kansainvälisen poliisikunnan kautta toimeenpanemaan kaikkien kansojen aseista riisumisen maalla ja merellä.

Kansainliiton valtuudet olivat noskelaisten mielestä liian suppeat. Niitä vaaditaan laajennettaviksi m. m. raaka-aineiden, kuljetusvälineiden samoin kuin rahallisen sotataakan jakamiseen. Kaiken tämän pohjalla velvoitti kongressi kunkin maan sosialistisia puolueita toimimaan siihen suuntaan, että ne saisivat edustajiaan nykyiseen kansainliittoon että sen henki sen kautta tulisi demokraattiseksi ja sen mukaan siis kaikkien maailmankansojen etuja vastaavaksi!

Epäilemättä on Toinen Internationale näillä päätöksillään julistanut itselleen lopullisen kuolemantuomionsa. Se on virallisesti ja aulisti tarjoutunut kapitalismin apuriksi maailman kansojen kuristamis- ja orjuuttamispyrkimyksissä. Se on samalla julistautunut köyhälistön vallankumouksellisten aatteiden pyöveliksi. Luopiomaisuus, joka tuli ilmi maailmansodan puhjetessa, on nyt kruunannut itsensä kansainvälisen imperialismin verta tihkuvalla rosvokruunulla. Ja Toisen Internationalen herrat hykertelevät tyytyväisinä käsiään. "Me olemme nyt saaneet aikaan selvän eron Moskovan kommunistisen järjestelmän ja Toisen Internationalen demokraattisen järjestelmän välille, eikä sosialisteille tämän pohjalla käy vaikeaksi tehdä valintaansa"..... Tähän tapaan totesi m. m. Vandervelde puhuessaan kongressin työstä.

Kolmas kommunistinen Internationale vai "demokraattinen" kansojen liitto Toisen Internationalen suojassa — siinä ainoa vaihtoehdo, joka maailman köyhälistöllä on valittavanaan. Kaiken petturuutensa ohella teki Toinen Internationale köyhälistön luokkataistelulle mitä suurimman palveluksen selventäessään aseman ja valintamahdollisuudet näin selviksi. Kolmas kansainvälinen vai kansojen liitto? Siihen ei ole kuin yksi vastaus: jyrkkä, leppymätön taistelu kapitalismia ja sen apureita vastaan. Valkootpa nämä apurit vaikka niistä, jotka vielä epäröivinä ja epätietoisina seisovat näiden kahden ryhmän välillä, kuten tämänpäiväiset kautskylaiset ja muun nimiset keskustalaisainekset, jotka epäröimisellään ja tinkimisellään ovat suoranaisena sekänojana noske-brantingilaiselle pyöveli-internationalelle ja sen kautta maailman imperialismille.

Asema on näin selvä ja siksi on valinta niin helppo. — A. L.

Mitä Suomen työväki on saanut eduskunnalta

Vapaa Kansassa kirjotetaan:

Tynkäeduskunnan jälkivedos kokoontuu neljäkuukautisen kesälomansa jälkeen päättelemään kuinka parhaiten saisi yhteiskunnalliset olot järjestetyksi siten, että kaikki olisivat onnellisia "oikeusvaltiossamme".

Näin ajattelevat ehkä jotkut porvarit sekä muutamat sosialidemokraatitkin voivat siihen suuntaan ajatuksissaan askaroida.

Lyhkäsin ja oikeudenmukaisin vastaus olisi otsikkoon: Suomen työväestö saanut laillistettuja terroristisia tekoja. Turhia toiveita ja loppumattomia odotuksia. Mutta on syytä tarkastaa vaikka pintapuolisesti, että mikä oli syynä, kun joukko poliittisia vankeja armahdettiin ja kuinka on työläisten valitut edustaneet valitsijoitaan.

Kun historiallisen tyngän oli pakko luopua itse itselleen ottamistaan valtuuksista, johon sen pakotti maan kurja tilanne ja entente, koska se oli saksalainen, valittuaan saksalaisen prinssin maan kuninkaaksi, niin oli toimitettava uudet vaalit.

Sen jälkeen valittu eduskunta, joka nyt kokoontuu istuntojaan alkamaan, on jo määrännyt Suomen kansan kohtalosta puolitoista vuotta ainakin lakien mukaan, jossa tunnustetaan yleisellä ja yhtäläisellä äänioikeudella kansan äänestyksellä valittu eduskunta korkeimmaksi vallaksi Suomessa. Onko äsken mainittu laitos käyttänyt sille uskottua oikeuden vaakaa niin, että se olisi antanut Suomen köyhälistölle mitä sille olisi kuuluva?

Koska porvaristo Suomessa on päättänyt pitää työväkeä paariaksen asemassa ja laittanut yhteiskunnalliset olot siihen kuntoon, että työväestön on huolimatta huonoista oloistaan koetettava tyytyväisenä sekä iloisin mielin muodostaa hiestä kultaa pääoman omistajille, jolla he sitten hallitsevat. Ja niin ollen porvariston, ohranan, suojeluskuntain ja pääoman omistajain kannalta katsottuna on eduskunta tehnyt työtä loistavasti.

Suomen työväestöön nähden on asia päinvastoin, vaikka sosialidemokraatit uskottelevat toisin.

Kun työväestö läksi seuraamaan kuuluisaa "Sorron yöstä nouskaa!" julistuksen neuvoja, niin oli se hirveästä kurjuudesta. Se oli äsken saanut katsella omaistensa ampumisia. Sillä oli raiskattujen veljeshautojen muistot. Suuret kerjäläislaumat kiertelivät ympäri, etsien kerjäämällä elatustaan. Isät ja vaaraammat miehet olivat vankiloissa sekä kotiväki kärsi nälkää ja kurjuutta. Köyhä kansa oli sielullisesti niin murtunut, että uskoi enemmän kuin olisi voinut tapahtuakaan. Tällaisissa olosuhteissa ja mielentilassa se uskoi, että äänestämällä voi ehkä saada helpotusta elämäänsä. Niin läksi työväestö vaaliuurnalle sorronyö-julistuksen puolesta äänestämään, sillä luvattiinhan siinä vangeille vapaus, sorretuille oikeus ja porvariston mielivalta lopettaa.

Kuinkas kävi?

Kaikki jäivät lupauksiksi. Vankeja on vieläkin ja ohrana pitää mielialastaan intohimoisesti huolta, että ei rääkättävien luku vain vähenisi selleissä.

Eduskunnan aikana ei kylläkään pantu kuolemantuomioita käytäntöön, mutta sitten alkoivatkin salamurhat. Jokapäiväisenä uutisena sai lukea: "Karkuun yrittänyt vahvasti vartioitu vanki saanut pakoon yrittäessään surmansa", ei ollut koskaan uutista, että olisi saatu elävänä kiinni eli haavoittuneena. Kaikki tapahtui eduskunnan istunnon aikana.

Sosialidemokraattien väitös, että he ovat tehneet voitavansa ja onhan armahdettu. Jälkimäinen pitää paikkansa. — On vapautettu. — Yhteiskunnalliset olot ja maailman huimasti eteenpäin kiitävä politiikka ne sitä vapautti, niinkuin se vapautti Suomen työväestön surullisen kuuluisasta tynkäeduskunnastakin.

Se poliittisten vankien amnestia, mikä siellä on saatu, olisi varmasti tullut ilman kompromissejakin ja valkoisten terrorisia tekojen sijaan mistakin, sillä niinkin kuuluisa on Suomen valkoinen terrori ja niin ahdinen oli markan kurssi ulkomailla. Maan taloudellinen tilanne oli rappio olla. Mielivalta rehoitti siinä määrin että Suomen arvo "oikeusvaltiona" ententen maissa pieneni niin että sikoi kadottaa kaiken luottonsa. Näin olen olisi porvoristo ollut pakotettu koa tulleiden palnostuksien sekä sisäsen tilanteen tähden tekemään sen tä amnestiakysymyksessä on saatu.

Työväen edustajiksi itseään nimittävät edustajat ryhtyvät heti ensimäisenä istuntopäivänä kompromisseihin porvariston kanssa ja sitä jakuu loppumattomiin. Eduskunnan vamakkain puolue henkilöluvultaan pee porvariston kuletettavaksi, ollen pelkäävinään äärimäisenä oikealla levaa pikkuista mustaa eduskunnan selvemmällä ohjelmalla olevaa puoetta. Useimmat keskusporvarien dotukset saivat lämpimän vastaanton sosialidemokraattien taholta sehyväksyttiin. Valtion huikeita menarvioita hyväksyttiin yksimielisesti vaikka ne sisälsivätkin ohranalle suojeluskunnille täyden ylöspidon sekä kansojen nousuille tarvittavat rat.

Nyt kun eduskunta taas kokoontuu istuntoihinsa ja sosialidemokraatit sekä porvarit menevät sinne jaarilemaan, on Suomen sosialistisia järjestöjen ja yksityisten henkilöiden kin vaikutettava kaikilla mahdollila keinoilla, että eduskunnan päätöksistä seksi tulisi: poliittisille vangeille tädellinen vapaus.